

ν' αποδείξη ὅτι ἀνευ χρηστῆς ἀνατροφῆς, ἀρχῆς οὐ-
σης καὶ κρηπίδος ἀπάσης πολιτείας, ἀδύνατον νὰ
ὑπάρξῃ δικαιοσύνη καὶ εὐνομία, ἐπεθύμει νὰ ἐκ-
πέμψῃ ἀθρόους εἰς τοὺς ἀγροὺς πάντας τοὺς ἔχον-
τας ἀνωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν ἡλικίαν καὶ ν' ἀν-
θρέψῃ τοὺς νεωτέρους « ἐκτὸς τῶν ἡθῶν αὐτῶν καὶ οἱ
γονεῖς ἔχουσιν, » ἢ τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ ὡς περ
πίνακα πόλιν τε καὶ ἡθὴ ἀνθρώπων, ἵνα ἐξαλείψῃ
τὰ κακὰ καὶ ἐγγράψῃ τὰ καλὰ, « ἕως ὅτι μάλιστα
ἀνθρώπεια ἦθῃ εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλεῖ ποιή-
σειαν. »

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνεπόλουν μαθὼν ὅτι οἱ
μαθηταὶ ἐστασίασαν ἐκ νέου πρὸς τοὺς διδασκάλους,
καὶ ὅτι ἡ ἐξουσία ἔπαυσέ τινας τούτων πρὶν ἢ ἐξε-
τάσῃ καὶ μάθῃ τίς ὁ πταίσας, οἱ μαθηταὶ ἢ οἱ δι-
δάσκαλοι; (*) Πρὸς Θεόπομπον, βασιλέα τῶν Λακε-
δαιμονίων ἔλεγέ τις ποτὲ ὅτι ἡ Σπάρτη ἐσώζετο
« διὰ τοὺς βασιλεῖς ἀρχικοὺς ὄντας. » Ἐκεῖνος ὁ-
μῶς ἀπεκρίθη ἀμέσως εἰπὼν τὸ σοφὸν τοῦτο « μᾶλ-
λον διὰ τοὺς πολλοὺς πειθαρχικοὺς ὄντας. » Πολὺ
φοβοῦμαι μὴ δὲν συνείθισαν τοὺς νέους εἰς τὴν πει-
θαρχίαν καὶ ἰδοὺ πόθεν ὁ φόβος μου.

Οἱ ἐνταῦθα διάγουσι βίον ὅλως διάφορον τοῦ τῶν
ἄλλων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος διότι ἡ κοινωνία τῆς Ἑρ-
μουπόλεως κατέστη ἐντὸς τῆς ἄλλης ἑλληνικῆς κοι-
νωνίας *une société à part*. Ἄξιον δὲ σημειώσεως ὅτι
ὅπως παρῆλθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ γενεὰ τὴν ὁ-
ποίαν ἐγνώρισα πρὸ τριῶν δεκάδων ἐτῶν ὅπως οὔτε
Βλαστοὺς, οὔτε Ταρποχσῆδας, οὔτε Γεραλοπούλους,
οὔτε Ταμβάκους, οὔτε Ροδοκανάκας, οὔτε Σουγδου-
ρεῖς ἀνεῦρον, οὔτω ἡλλοιωθῆσαν καὶ αἱ ἑξεῖς καὶ ἡ
δίαίτια τῶν χρόνων ἐκείνων. Οἱ ἄνδρες μόλις ἐξεγει-
ρόμενοι τὴν πρώτην μεταβαίνουν εἰς τὰς λέσχας,
καὶ πῖντες καφέν ἀπέρχονται εἰς τὰ ἐμπορεῖα. Αὐτὸ
τοῦτο ἐπαναλαμβάνουσι καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ
ἑσπέρας λέσχηνέουσι δὲ μετὰ τὸν δείπνον καὶ μέ-
χρι μεσονυκτίου ὅθεν ὁ οἰκιακὸς βίος κατέστη σχε-
δὸν ἄγνωστος. Τίς οἶδεν ἂν καὶ συσσίτια μετὰ μέ-
λανος ζωμοῦ δὲν θὰ συκρατῶνται δημοσίᾳ ἐντὸς
ὀλίγου; Κυρία τις, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα ἄλλοτε
σφριγῶσαν τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ κάλλος, ἀλλ'

« ἦς καὶ ἐπὶ βυτίδων ἔζεται δριμύς ἔρως, »

μοὶ ἔλεγε ταῦτα « Εὐτυχῶς δὲν ἔχω πλέον ἄνδρα »

(*) Τὴν παῖσιν τοῦ καθηγητοῦ Ν. Πετρῆ πρὸ δεκαετίας
διδάσκοντος ἐν Ἑρμουπόλει δημοσίᾳ τε καὶ κατ' ἰδίαν καὶ
διακριθέντος, κατὰ τὴν κοινὴν φήμην, ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἡθῶν
χρηστότητι, ἤκουσαν ἐν γένει οἱ ἐνταῦθα μετὰ πολλῆς θλί-
ψεως. Πολλοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν δύο ἀντικειμένων μερίδων
ἤκουσα λέγοντας, ὅτι σκοπὸν εἶχον νὰ ἐρμηνεύσωσιν ἁ-
θροοὶ δι' ἀναφορῶν πρὸς τὴν κυβέρνησιν τὴν ἀγανάκτησιν
αὐτῶν. Ἐγένετο ὁμῶς ἡ παρατήρησις ὅτι τὸ περὶ προσώ-
πων ἀναφίρεσθαι δὲν φαίνεται πρέπον.

ἐὰν ἔξῃ εἰμὶ βεβαία ὅτι δὲν θὰ μὲ ἡγάπα ὡς πρῶ-
τον, διότι οἱ ἄνδρες δὲν μένουν πλέον εἰς τὰς οἰκίας
τῶν. » Τίς λοιπὸν φροντίζει περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν
τέκνων; Ἀρκεῖ τάχα πάντοτε μόνῃ ἡ τῆς μητρὸς
ἐξουσία; Δὲν διστάζω ὁμῶς νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ
καθημερινὴ αὕτη συμβίωσις προάγει τὴν ὁμόνοιαν,
καὶ συγκερᾷ πολλάκις δὲ καὶ διασκεδάζει τὴν ἐχθραν.

Ἐπὶ δὲ τᾶλλα οὐδεμία ἴσως πόλις τῶν ἑλληνί-
δων ἐπέδωκεν ὅσον ἡ Ἑρμούπολις διότι πρὸς τὴν ἐμ-
πορίαν ἀναπτύσσεται καὶ ἡ βιομηχανία. Τὸ ναυπη-
γεῖον, εἰ καὶ μὴ ἀκμαῖον ὅσον ἄλλοτε, τὰ σιδηρουρ-
γεῖα, τὰ βυρσοδεψεῖα, τὰ ἀλευροπωλεῖα, τὰ ἐργο-
στάσια τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας, τιμῶσι τὴν ἑλλη-
νικὴν εὐφυΐαν, ἅμα δὲ καὶ δίδουσι τροφὴν εἰς πολλὰς
ἐκατοντάδας ἀνθρώπων. Ἐνταῦθα οὐδένα βλέπεις ἀργόν,
οὐδένα σκυθρωπάζοντα διὰ τὴν ἀπορίαν τῶν ἀναγ-
καίων, οὐδὲν κερφενεῖον δύναται νὰ ὀνομασθῇ κη-
φῆνων ἄσυλον ὡς ἐν Ἀθήναις. Εἶδὲ καὶ δὲν εὕρισκω
τοὺς μακροὺς περιπάτους καὶ τὰ ποικιλόχροα ὄρη
καὶ τὸν ἀμβρόσιον ἐρίζοντα τῆς πόλεως τῆς Παλλά-
δος, προτιμῶ ὁμῶς νὰ παραγκωνίζω καὶ νὰ παραγ-
κωνίζωμαι κατὰ τὴν πρὸ τῆς λέσχης ξηρὰν πλατεῖαν,
ἢ νὰ ὀσφραίνωμαι τὰς ῥινόλεθρους τῶν βυρσοδεψείων
πνοάς, παρὰ ν' ἀντικρύζω τὰ κατηφῆ πρόσωπα τῶν
ἐν τῇ κλεινῇ πρωτευούσῃ πειναλέων καὶ ν' ἀκούω
ἀπὸ πρωῒς μέχρις ἑσπέρας μυρολόγια.

Ἐν τοσούτῳ ἔρρωσο. Εὐτυχῶς δὲν διαρκοῦσι πολὺ
αἱ συνεδριάσεις τῶν Ὁρκωτῶν, ὥστε ἔχω καιρὸν καὶ
νὰ βλέπω καὶ νὰ γράφω. Ἐννοεῖς ἄρα ὅτι ἡ παροῦσά
μου δὲν θὰ εἴναι ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

N. Δ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 15, 1865.

Ὁ Βασιλεὺς ἀνεχώρησε τὴν 7 τοῦ μεσοῦντος πρὸς
ἐπίσκεψιν διαφόρων μερῶν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἐ-
πανέρχεται δὲ μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας.

* *

Ἡσυχία φαίνεται ἐπικρατοῦσα κατὰ τὸ κράτος
πάντες καταγίνονται εἰς τὰς ἐκλογάς. Κατὰ τὴν
Παλιγγερεσίαν (8 Ἀπριλ.), ἐφημερίδα μᾶλλον συμ-
παθοῦσαν πρὸς τὴν ἐξουσίαν, ἡ ληστεία δὲν ἐξέλι-
πεν οὔτε ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀττικῆς. Τὸ ταχυδρομεῖον,
λέγει, ἐληστεύθη ἐσχάτως περὶ τὴν Μεγαρίδα, καὶ
οἱ διαβάται ἀπάγονται εἰς αἰχμαλωσίαν ἢ τοῦλάχισ-
τον ἀπογυμνοῦνται.

* *

Ἀπεβίωσεν ὁ ναύαρχος Α. Γ. Κριεζῆς ἐκ τῶν ἐν-

δοξοτέρων καὶ γενναιοτέρων προμάχων τοῦ μεγάλου ἀγώνος. Ἡ προσριλὴς αὐτοῦ εἰκὼν δημοσιευθήσεται ἐν τῇ *Παρθώρᾳ* μετὰ βιογραφικῶν τινῶν εἰδήσεων.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΑΥΤΙΔΙΑ. Ἐντὸς τοῦ 1864 ἔτους κατέπλευσαν εἰς Κωνσταντινούπολιν 4,628 πλοῖα ἑλληνικά, ἀριθμοῦντα 755,848 τόννους· ἀπέπλευσαν δὲ 4,590, ἀριθμοῦντα 750, 443 τόννους.

Ἐκ μὲν τῶν καταπλευσάντων 1,519 ἦσαν κενά, καὶ 3,109 ἔφερον φορτίον· ἐκ δὲ τῶν ἀποπλευσάντων 2,230 κενά καὶ 2,360 ἐμπορτά.

Τεσσαρακονταεπτὰ εἰδῶν ἐμπορεύματα εἰσήγαγον εἰς Κωνσταντινούπολιν τὰ καταπλεύσαντα, πάντα σχεδὸν φυσικά, οἷον σῖτον, κριθήν, ἔλαιον, ἄλας, ἄλφιτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐχὶ τῆς κυρίως λεγομένης βιομηχανίας. Ἰδοὺ δὲ τὰ κυριώτερα τῶν εἰσυχθέντων κατὰ λόγον τῆς τιμῆς·

Σῖτος	δραχμ.	94,895,460.
Ἀραβόσιτος	»	5,764,440.
Ἐλαιον	»	5,755,620.
Κριθή	»	4,782,495.
Ἄλας	»	4,374,000.
Οἶνος	»	4,013,850.
Πορτοκάλ. καὶ λεμόν.	»	949,860.
Χαρούπια	»	650,240.
Βρώμη	»	507,000.
Χαβιάρι	»	478,400.
Εὐλάνθρακες	»	422,460.
Σύκα	»	387,488.
Τυρὸς	»	339,450.
Σταφίς	»	438,348 κλ.

Τὰ δὲ τῆς ἐλαχίστης ἀξίας εἰσὶ τὸ θεῖον δρ. 300, ὁ σμιγὸς 3,500, ἡ μαρμαροκονία 1875, τὰ μακρόνια 3000, τὸ ὄξος 1347 κλ. Σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰσήχθη καὶ ξεπανόσπορος 70, 000 δρ. ἀξίας.

Τὰ δὲ ἐξαχθέντα ἦσαν τεσσαρακονταδύο εἰδῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ τινὰ ἐκ τῶν μὴ εἰσυχθέντων, οἷον πίτυρα ἀντὶ 139,500 δρ., τσίροι, μαλλίσι, κλ. Τὰ ἐπικρατέστερα τὴν ἀξίαν ἦσαν ὁ σῖτος, ὁ ἀραβόσιτος, ἡ κριθή, τὸ ἔλαιον, τὰ χαρούπια, ἡ ξυλεία, ὁ οἶνος, τὸ ἄλας, τὸ χαβιάρι κλ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ. Ἐν τῷ εὐεργετικῷ τούτῳ Συλλόγῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξακολουθοῦσι πάντοτε τὰ μέλη αὐτοῦ παραδίδοντα μαθήματα καὶ ἀναγνώσματα. Ἐν τινι τῶν συνεδριάσεων, καθ' ἣν ἀκροαταὶ ὑπῆρξαν πολλαὶ ἑκατοντάδες ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὁ Κ. Ἐμ. Ἰωαννίδης ὠμί-

λησε περὶ τῆς δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Σωκράτους ποιησάμενος μνείαν καὶ τοῦ ἄρθρου, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ *Παρθώρᾳ* (Τόμ. ΙΕ', σελ. 493, 516.) ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ συνεργάτου Κ. Θ. Καρούσου· προσέθετο δὲ καὶ ταῦτα· « Πάντες βεβαίως ἀνέγνωτε ἐν τοῖς τελευταίοις φυλλαδίοις τοῦ ἑθνωφελοῦς συγγράμματος *Παρθώρα* τὸ ἀξιόλογον ἄρθρον « ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Σωκρατισμὸς, » ἐνθ' αὐφύεστατα συμπαραβάλλονται οἱ σωτηριῶδεις καὶ ἀκράδαντοι οὔτοι θεμέλιοι τῆς ἀνθρωπίνης ἀνχορφώσεως. Ὁ σοφὸς ἀρθρογράφος ἐξελέξατο λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐξέθετο γλαφυρῶς τε καὶ λίαν καταλλήλως τὰ καθ' ἑκάστη τοῦ κοσμοῦστορικοῦ δράματος, ὅπερ συνατάραξε μὲν στιγμικίως ἀλλὰ καὶ προήγαγεν ἀνεπιστρέπτι τὴν κοινωνίαν εἰς περιωπὴν τῷ λογικῷ ἀνθρώπῳ ἀρμόζουσαν. κλ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ 361 φυλλαδίῳ Αἰνίγματος καὶ τοῦ Γρίφου.

Μιλτιάδης — Μίλων.

=

Πιστὸς ὁ κύων. — Φιλόνεικος ἡ αἴψ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πτηνὸν εἰμὶ ἐκ τῶν γνωστῶν, κ' εἰς ἐποχὴν ἀρχαίαν
ἐξήλαξα σοφοῦ τινος ἀπατηλὴν ἰδέαν,
Κι' εἰς ἀνδρα ζήλου ἔμπλεον καὶ πίστειος ἀγίας
ἐγὼ ὑπῆρξα αἷτιος πολλῆς μεταμελείας.
Ἦ κεφαλὴ μου ἂν κοπῇ, κι' ὁ τράχηλος ἐπίσης,
σῶμα πτηνοῦ ἀκέφαλον νά ἴδῃς μὴν ἐλπίσης·
Ἀλλ' Ἦρωα τηλέκλυτον γενναίως πολεμοῦντα
Περὶ τὸν Ξάνθον ποταμὸν, Σκάμανδρον καὶ Σιμοῦντα.

Κ. Π. Γ.

ΓΡΙΦΟΣ.

